

Posudek bakalářské práce

Evy Krause: Institut interpelací v ČR v letech 1996-2010

Eva Krause předložila doplněné a rozvedené znění své původní práce, které nicméně v základním záměru sleduje stejné otázky, stanovené již původně. Jedná se o přehledovou práci, která si vytkla cíl „poskytnout přehled vývoje“ institutu interpelací na půdě Parlamentu České republiky. Tento ne příliš ambiciózní záměr autorka plní uspokojivě. Na základě digitalizovaných materiálů shromáždila základní data, díky nimž demonstruje nejen zájem o využívání tohoto prostředku parlamentní diskuse a parlamentního boje, ale rovněž se snaží o strukturalizaci výsledků, na jejímž základě prokazuje jeho postupné utlumení. Především je třeba uznat, že na rozdíl od první verze práce autorka již nepracuje s výslednými daty čistě schematicky, ale snaží se o jejich klasifikaci a vyvození alespoň základních hodnotových kritérií. Výsledkem je sumarizovaný přehled dlouhodobého procesu uplatnění interpelačních výzev v daném časovém vymezení, popis proměn frekvence tohoto užití pro jednotlivé formy interpelací, jeho rozřazení na škále vládních a opozičních stran. Přetrvávající problém spočívá nadále v přílišné víře autorky v argumentační sílu samotných kvantifikovaných výstupů, které pro ni představují již analýzu samu o sobě („měrnou jednotkou analýzy je jedna interpelace“, s. 14) a naopak jisté podcenění či spíše obava ze samostatného suverénního zpracování a zhodnocení těchto výstupů, která svědčí o limitovaných možnostech analytického přístupu.

Vedle tohoto kvantitativního přehledu se Krause pokusila rovněž o posouzení kvalitativní. V něm se slabost analytické práce nutně projevuje zvýšenou měrou, a to již při stanovení základního referenčního rámce, v němž je „kvalitativní analýza“ charakterizována jako popis procesu (sic!) „využití interpelace v praxi“ (s. 27). Navíc s přístupem, který spíše uvozuje jakousi psychomorfologickou sondu do způsobů poslaneckých aktivit a projevů poslanců, když autorka popisuje posuny v uplatnění agresivních prvků (řečových, gestikulačních) v interpelacích, zvyšující se síly a razance osobních útoků atp. V tomto ohledu pochopitelně autorka nenachází příliš širokou škálu, která by jí umožnila hlubší hodnocení. V průběhu rozkladu se tak Krause dostává do pasti vlastního obtížně splnitelného zadání. A tak se uchyluje k popisu výlučností na příkladu (logicky ne dosti zdůvodněném) republikánské strany (SPR-RSČ). Tento koncepční „manévr“ je vlastně vynucen nedostatečným rozložením aspektů obsahového rámce podávaných interpelací, které by umožnilo provést hlubší a sdělnější analýzu jako takovou.

V celku je předkládanou práci možno hodnotit jako uspokojivou přehledovou studii, která nadále prokazuje nedostatky v analytickém přístupu. Na úrovni tohoto kvalifikačního stupně je však možno práci uznat za postačující, proto ji doporučuji k další obhajobě a navrhuji hodnocení „dobře“.

V Hýskově, 29. ledna 2015

posudek školitel vypracoval:

Prof. Vratislav Doubek, Dr.